

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΖ ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1924

ΤΕΥΧΟΣ 195

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ Ζ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1924 ΤΕΥΧΟΣ 195

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ. Λήγημα Γ. Τσοκοπούλου
 ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ τῆς Ἑλληνικῆς Θεατρικῆς Ἐπιθεώρησις. Ν. Ι. Λάσκαρη
 ΜΑΘΟΥΣ ἀνεγνώστη Λήγημα Εὐγενίης Ζωγράφου
 ΜΙ ΕΒΡΕΥΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΒΥ-
 ΡΩΝΟΣ — ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ (ποίημα). Μετάφρα-
 σίς: Ελισαβέτης Μαστινέγκος
 ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ (ποίημα) Κόστα Αθανασιάδη.
 ΣΑΝ ΣΤΕΣ (ποίημα) Σπυρίδους Τόνης.
 Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν.
 ΒΙΒΛΙΑ καὶ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Πᾶσα ἀποστολὴ ἀποβλέπουσα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν, χειρόγραφα, Περιοδικά, βιβλία, ἐπιστολαί, συνδρομαί κ. λ. π., πρέπει νὰ ἀπευθίνονται πρὸς τὴν Διευθύντριαν:
Δ^Α ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μεταμόρφωσις 83.
 Πᾶν σύγγραμμά ἀποσταλλόμενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑλλην. Ἐπιθεωρήσεως ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΕΡΓΑ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Διηγήματα κ. λ. π.
 ἐκδόθησαν ἤδη τὰς ἀναγραφὰς

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

τόμος Α.
 Β.
 Γ.

Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ, ἱστορικὸν μυθιστορημα.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

τόμος Α'

Θεατρικὰ ἔργα
 Λιδικήντινα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς

Η ΜΟΝΑΧΗ, Δράμα Βυζαντινὸν τρίπρακτον.
Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ, Δράμα κοινωνικὸν τρίπρακτον.
Η ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΑ, Δράμα ἱστορικόν.
Η ΤΖΕΝΗ ΜΕ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ, Κοινωνικὸν
 δραματικὸν μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν
ΟΤΑΝ ΔΕΙΠῆ ΤΟ ΚΡΗΜΑ, Δράμα κοινωνικὸν
 τρίπρακτον.
Η ΑΝΟΙΞΙΣ, Κοινωνικὸν δραματικόν.
ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ, Δράμα μονόπρακτον.

Διαφοροί μελέται, διηγήματα, ταξιδιωτικαὶ ἐτυμώσεις, θεατρικὰ ἔργα κ. λ. π. δημοσιευθέντα εἰς δεκά πέντε τόμους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Φθ' ἐκδοθῶσιν εἰς τόμον προσεχῶς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὸ Ἑβδομημερον	Ἐκδόθη ἀπὸ τὴν	Δραχμαὶ 25.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Γραφεῖα	Ἐκδόθη	30.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Λήγημα καὶ Κεφάλαιον		50.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		75.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		100.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		125.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		150.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		175.—
Διὰ τὴν ἑβδομῆτα Ἄπο τὴν Καλλιτεχνικὴν Κίνησιν		200.—

ΤΙΜΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ὁλοκλήρως ὁλόκληρος ἐπὶ τὴν ἑβδομῆτα	200.—
Ἡμισθεῖς	150.—
Ἐκαρτερον ὁλόκληρος	75.—
Ἡμισθεῖς	50.—
Διὰ συνεχεῖς δημοσιεύσεις ἰδιαιτέραι συνδρομαί.	

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ 83

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

Εἶς τὰ χειρόγραφα τοῦ πολυκλαύστου Γ. Τσοκοπούλου εὐρέθησαν πολλὰ ἀνέκδοτα ἔργα. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ κάτωθι διήγημα τὸ ὁποῖον ἡ εὐγενὴς οικογένειά του εὐηρεστήθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν συνεχίζουσα οὕτω τὴν στοργὴν Ἐκείνου πρὸς τὸ περιοδικὸν μας).

— Θὰ μπορούσατε νὰ γίνετε τὸ τελευταῖο μου ἀδελφί μου. Ἐπορευθήσατε νὰ γίνετε ἡ πρώτη μου ἀπογοητευομένη. Ἀπὸ τοὺς δύο γόλους δὲν ἐδιαλέξατε τὸν καλλίτερον. Αὐτὸ ποὺ λέω δὲν εἶναι ἐρωστισμός. Ἔξω εἶ ἀξίζει ἡ ἀγάπη σας. Ἀλλὰ ἔξω τί ἀξίζω καὶ ἐγὼ ἢ μάλλον τί θάξιστα γιὰ σᾶς.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλοῦσε εἶσι, ἦταν καθισμένος μπροστά σ' ἕνα γομφεῖο βαρῶν, ἀγγλικὸν γομφεῖο, φορητὸν βιβλίον, χαρτιά, σφραγίδες, γομφεῖο ἀδοτηγῶν καὶ σφραγῶν ἐργασίας. Ἦ ἡ γωνιὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦτον βαρεὴ καὶ ἐπίσημη. Κάθε λέξις ἔβγαυε ἀργὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, σὰν νὰ ἐξερχίζτανε πρὸς τὴν γὰ νὰ ἦν εἶναι, οὔτε πικρὰν, ἀλλὰ οὔτε καὶ λιγότερο ἀπὸ ὅ,τι ἤθελε νὰ πῇ. Ἐφαίνονταν οὐ σιγὴ ὁμιλία αὐτῆ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα χαροκατῆρα ὁριστικὸ, ἀμετάκλητο.

Ἀπέναντί του ἦτον καθισμένη μιὰ νεα, εἰκοσιπέντε τὸ πολὺ εἶναι, ἕνα ὥραϊο δαίμα νεότητος, δεσποῖς, βρεῖας, ζωῆς. Ἐνα σφιγτὸν νεανικὸ σῶμα, πρόσωπο μὲ χροῖματα ἀνθηρὰ, μάτια καστανὰ καὶ γλῆνὰ, μιὰ ἔκφρασις παιδιοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὥραϊου παιδιοῦ. Καθὼς εἶχε καθίσει ἀφελῶς, μὲ τὸ ἔνο πῶδι ἐπάνω σὺν ἄλλο, τὸ ἀδιάβροχο ποῦ ἦτανε πλιγμένη εἶχε ἀνασηκωθῆ καὶ ἐφαίνονταν τὸ ὥραϊο, γέ-

μῆτο καὶ ἔνθραμμο νεανικὸ πῶδι.
 — Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐκαθότανε σὺν γομφεῖο τὸ εἶδε καὶ ἐγέμισε ἄλλο τὰ μάτια του.

— Θὰ μπορούσατε λοιπὸν νὰ γίνετε τὸ τελευταῖο μου ἀδελφί μου. Ἦθε μιά στιγμή ποὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος ρώτησα τὸν ἐαυτὸ μου ἂν σᾶς ἀγαπῶ ἰσχυρὰ.

— Μὰ γιατί αὐτὸ τὸ ἐπίσημο ἔργον; Τί σοῦ συμβαίνει; Γιατί αὐτὸς ὁ πληθυντικὸς;

— Για νὰ σε νευθίζω. Εἶναι γὰν τὸ ποὺ μοιραῖος θὰ ἐπιλογεσθῶ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ σὲ ὄχι, σὲ δεκά πέντε ἡμέρες. Ἀρχίζω ἀπὸ τῶρα.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω σήμερον.
 — Δὲν μὲ καταλάβατε ποτέ.

Ἐπληρώσε τὸ κἀδισμὰ τῆς καλλιτέρας.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι οὔτε ὄχι ἡμέρες!... Μὲ περιμένετε ἂν ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο σὺν σιγῆν ὁμοίαν. Ἐβράδευε. Ἦθε λαχναρισμένη ἀπὸ τὸ Φάληρον γιὰ τὸ προκίμα. Καὶ ἔφρασα ἀκριβῶς σιγὴ ὥρα...

— Μισὴ ὥρα ἀργότερα!

— Ἄ, εἶσαι γκορνιόσης σήμερον. Τί ἔχεις; Δὲν εἶσαι σὰν ἄλλοτε...

— Ὁ κύκνος...
 — Ποῦς κύκνος;

— "Αγαστέ με έμένα. Έξακολουθήστε σεις. Μοι κάνει τόσο καλό να ούς άκούω να λέτε αυτά τα παλιά πράγματα!

— Καλά λοιπόν. Τι λέγατε; "Α, έπεριε μια ψιλή βροχούλα. Κάτω από την δυναρέλλα σου, σχεδόν άγκαλιασμένοι, ελήφαμε τους δρόμους. Θα με πήγαινες ως το σπίτι μου. Αλλά για να πάμε στο σπίτι μου εδιαλέξαμε τον μακρονότερο δρόμο. Καθώς επροχωρούσαμε ίσια, είδαμε έξωθεν δι δέν έπιφαν για σπήτια. Είχαμε βγή έξω από την πόλι. Καί ήταν γύχια πειά. Έργώ φοβούμαι έξω την νέχια. Αλλά μαζί σου τί να φοβηθώ; Έργούσαμε πίσω και μίηκαμε σε άλλους δρόμους. Έκανε κοίτο, αλλά μαζί σου δέν το καταλάβαινα. Έπερούσαμε άνω ένα σπήτι που μου είπες πως άλλοτε ήταν δικό σου. "Αν και είχε νεκρώσει πειά, το θυμούμαι άκόμη και μωρό να σου το δείξω. Έπειτα ευήκαμε σε μιή μικρή γειτονιά. Οί δρόμοι ήσαν έλεεινοί. Αάξκοι γεμάτοι λάσπες. Για να περάσαμε με κροιτούσες σχεδόν στα χέρια σου. Εστάθηκα άξαφνα μπροστά σ' ένα σπήτι, σού το έδειξα και σου είπα: "Εδώ γεννήθηκα". Θυμάσαι που είναι;

— Σάν να το βλέπω μπροστά μου.

— "Α, τώρα είσαι καλός. Αάξαφνα ενώ εστρωθήκαμε μιή γωνιά, εφροθήκαμε μπροστά στο σπήτι μου. Αλλά ήταν γωρίς άκόμη. Μπορούσα να λείρω και μιή ώρα, χωρίς ν' άνησυχήσω ή μητέρα μου. Και γρούσαμε πάλι πίσω και χωθήκαμε σε άλλη γειτονιά. Μιή μικρή λαίχη γειτονιά. "Ένας σκύλος που δέν έβλεπε να περνούν από κεί άνθρωποι άρχισε να γαυρίζει. Και σου είπες τόσα πράγματα και έργολούσαμε κάτω από την δυναρέλλα...

— Ναί, τότε έργελούσαμε!

— Έπειτα είδαμε ένα μαγαζάκι άνοιχτό κι' έναν άνθρωπο που έργιανε κάτι άσημένια πράγματα. Έσταθήκαμε στην πόρτα του και τον ερωτήσαμε ν' είναι αυτά που φτιάχνει. Κι' εκείνος άπήγησε με σοβαρότητα: "Καραμέλλες!". Δέν μπορούσα να κρατήσω τα γέλια. Είχα ιδή όλων των ειδών της καραμέλλες στην ζωή μου. Άσημένιες δέν είχα ιδή. Και με μάλισσες που έργέλασα, γιατί μπορούσε να πειραχτή ο γιωχός άνθρωπος με της καραμέλλες. Και φιλώμασσε σάν μικρά παιδιά... Μά... σε σκότισα κι' έχεις δουλειά τώσ...

— "Όχι, όχι. Μοι κάμειτε τόσον καλό!... την ξοταζώσ εκείνη τη βραδέα!...

— Έφτάσαμε λοιπόν σπίτι μου... Τι φλυαρία που έχω άπόψε!... Δέν έδραχε πειά. Είχε βγή ή σελήνη. "Η δυναρέλλα δέν χωριαζότανε... Έφιληθήκαμε άκόμη μιή φορά. Αλλά δέν είχαμε κενιάξει πίσω μας. Πάντα κενιάζαμε πίσω μας άφού είχαμε πειά φιληθή. Και έλεγες πάντα με μιή βαρειά φωνή κα-

τόπιν εορτής». Έφιληθήκαμε λοιπόν. Από πίσω μας δέν νέοι άρχισαν να γελούν και να βήχουν. Έσού άνησυχήσες. Πρώτη φορά σε έβλεπα άνησυχω.

— Είχα δίκαιο.

— Είσαι τόσο προσεκτικός! Μοι είπες: «πρέπει να τους πάω τον άέρα γιατί είσαι κοντά στο σπήτι σου, μπορεί να σε γρουίζουν και να σου κάτουν ιστορίες». Έργούσες και τους έκένταξες άργια. Έκεινοι εκατέβασαν το κεφάλι. Είχα ένα κόβο! Φατάσσε να σε γρούζαν! "Ένας σοβαρός κέρως που φιλιάται στο δρόμο σάν φοιτητάκος!

— "Ω, να ήμουνα!

— "Έπειτα μ' έπηγες ως την πόρτα μου. Και άκόμη μιή φορά, πριν χωριαθούμε, πίσω από την πόρτα έφιληθήκαμε.

— Δέν έργεγα άμέσως. Είδα το γώς της κρεββατωκάμαρας που άναψε... Οί δύο νέοι δέν μίς είχαν πάρει από πίσω... δέν έπληγε πειά κανέννας κίνδυνος.

— Αλλά δέν είναι ούτε οκτώ ήμέρες που έργιαν.

— Είναι είκοσι... σοσιές είκοσι!

— Αλήθεια;

— Ναί... Αλλά έχωμε διμυροετικό ήμεροδεκίτη. Για σάς ο καιρός από την ήμέρα που ειδοθήκαμε περνά πολύ γρήγορα. Για μένα είναι άτελείωτος.

— Μά γιατί μου μιλείς έτσι; Τι έχεις μαζί μου; Μοι είπες τίποτα και δέν τώκανα; Άκόμη και στο μικρό σπήτικι όταν μου είπες...

— Θυμάστε πόσο δειλά σάς το είπα...

— Ναί, δειλά μου το είπες. Αλλά έργώ ήρθα με θάρος. Γιατί άκριβώς όπωσ μου το είπες, με έκαμες να έχω έμπιστοσύνη. "Ηξερα πως δέ θα μου ουβή τίποτε κακό. "Ηρθα ένα βράδυ. "Αν μ' έβλεπε κανείς ήμουνα χαμένη. Αλλά ήρθα με κλειστά τα μάτια.

— Αλλά αλήθεια με συνεκίνησε.

— Έκαθήσαμε δνύ ολόκληρες ώρες. Και δέν τη; καταλάβα πως περάσατε. "Όταν μου είπες πως ήσανε οκτώ, ετινάχθηκα επάνω! Μοι είχες πη τόσα πράγματα! παράξενα πράγματα, που εκείνη την ώρα με κάμουν και γελώ, αλλά ύστερα όταν μείνω μόνη μου τα σκέλλορίζομαι. "Ήσωνα καθισμένος σ' ένα μικρό καναπεδάκι. Έργώ γονατισμένη μπροστά σου. Μοι κροιτούσες το πρόσωπο μέσα στα χέρια σου. "Ένα κροί μέσα στην άλλη κάμαρα. Κι' ύστερα εκάθισα στο πλάι σου. Άκούμπησες το κεφάλι σου στην ώμο μου και μου μιλούσες. Κι' έργώ με τα μάτια κλειστά σε άκουγα. Πώς μ' άρέσει να σ' άκούω!

— Το τραγούδι σου κέννον!

— Μά τί είχε αυτό το τραγούδι του κέννον!... Δέν άπαντός; Καλά. Έξακολουθώ. "Όταν πήγα στο σπίτι μου μόλις πρόφθασα να διορθώσω τα μαλλιά

μου. Μοι τα είχες κάνει άνω κάτω. Έχωρες μέσσω τα χέρια σου...

— Τι ώραία μαλλιά!

— Στο τραπέζι έλεγες της μητέρας μου να σωρο παράξενα πράγματα από κείνα που μου είχες πη. Μιή στιγμή με κένταξε με άπορία και μου είπε: "Παιδί μου, πάρα πολύ έύτηρες τόσα-τόσα!"

"Η καμένη... Μοι είναι τόσο συμπαθητική κροία!

— Άγισσε τη μητέρα μου... Πότε θα μου ξαναπής να πάμε έξω στο σπήτικι;

— Ποτέ!

— "Α!... ώστε είναι σοβαρό... θέλεις να διαζώγουμε;

— Πρέπει!

— Μά γιατί; γιατί;

— Γιατί από αυτή τη στιγμή το πράγμα γίνεται πολύ επικίνδυνο, πρέπει να το προλάβω. Είναι υποχρέωσός μου και άπέναντί μου; αλλά ύπό πάντων άπέναντί σου!

— Άνοιξε τα ώραία κασιανά της μάτια με άπορία.

— Δέν καταλαβαίνω!

— Θα προσπαθήσω να σάς δώσω να καταλάβετε. Θυμάστε...

— Δέ θυμούμαι τίποτα... δέ θέλω να θυμηθώ τίποτα αν έξακολουθής να μιλής έτσι. Άγασσε τον πληθυντικό. Δέν μπορεί να τον άκούω. "Αν μ' βαρέθηκες πές μου να γέρω. Το προτιμώ αυτό. Γιατί το κάτω-κάτω αυτό είναι...

Και τα μάτια της έργέμισαν δάκρυα.

— "Ω ή βροχή του Άπριλ!

— Ποιά είναι ή βροχή του Άπριλ;

— Αλλά τα δάκρυα μέσα σ' αυτά τα ώραία γεννιά ματάκια.

— "Α, να... έτσι σε θέλω! να είσαι καλός... να μου λές ώραία πράγματα... Βροχή του Άπριλ που λέγει άπάνω στα λουλούδια! Τώρα μάλισσα... Λέγε μου τόσα...

Και σκούπισε τα μάτια της. Έκεινος έπλησε πάλι το άσθηρό και μειλαργολικό ύφος του.

— Δέ θέλεις λοιπόν τον πληθυντικό; Πολύ καλά. "Ας ξαναγερούσουμε για λίγο στη παλιή τραφερότητα...

— Για πάντα!

— Για λίγο! Θυμάσαι λοιπόν πως έργουροθήκαμε. "Ένα πρωί ήλδες εδώ, χωρίς να με γρουίζης, χωρίς να σε γρουίζω, να μου ζητήσης κάποια χάρι. "Ήσων μιή μικρή νέα πιανίστα, θάδινες το πρότω σου κοσέρτο, και ήλδες να μου ζητήσης κάτι, ένα μικρό πράγμα που έπερουόσε από το χέρι μου να σου το κάμω. Δέν σε άφισα να παρακαλέσης. Σου το

έπροσέθηκα άμέσως. Στο μεταξύ σε κένταξα. Σου έπισσα δουιλία για το πρόγραμμά σου, για να σε κρατήσω λίγο περισσότερο. Έκεινη τη στιγμή, εδώ μέσα, σ' αυτό το βουγι και άσθηρό γραφείο της δουλειάς, γεμάτο καπνούς, που άνθρωποι πολύ σοβαροί μιλούνε για πολύ σοβαρά πράγματα, ήσων σάν ν' άνοιξε το παράθυρο και μίηκε λίγος Άπριλιτικός ήλιος. "Όταν έργερες σ' έπήγα ως την πόρτα. Γουρίζοντας είπα από μέσα μου: "Θά ένα ώραίο πλάσσω!"

— Έτσι είπες; αλήθεια;

Και χιήπασε τα χέρια της με χαρά.

— Ναί, έτσι είπα. Μ' όλα ταύτα δέν ήρθα να σε άκούσω στο κοσέρτο σου...

— Το ξέρω, εκένταξα να σ' ευρω...

— Έπειτα από λίγο καιρό, πέντε έξη μήνες, όταν πειά σε είχα ξεχάσει έντελώς...

— "Όραία!

— Δέν μου άρέσουν τα ψέμματα. "Όταν λοιπόν σε είχα ξεχάσει έντελώς, ξαναήρθες. Αλλά δέν ήρθες μόνη σου. "Ήσαν μαζί σου ένας νέος ψηλός, άδέξιος, όχι πολύ συμπαθητικός...

— Ο Πόλις, ο βιολιστής.

— Έδιναιτε ένα κοσέρτο μαζί. Δέν σ' άφισα να μου είπής τί ήθελες. Σου το εκένταξα πριν το ζητήσης. Σας εκρότησα περισσότερο ώρα. Μιλούσα σ' εκείνον για ν' άκούης σου. "Όταν έργύγατε, πάλι σάς ξαναπήγα ως την πόρτα. Και όταν έδόθηκε το κοσέρτο σου ήρθα. Στο τέλος σ' έπλησίασα και σου είπα ότι αν έρθης από γραφείο μου θα σου πά τας έντυπώσεις μου.

— Ναί, ναί! Πώς τα θυμάσαι! Έκεινο το βράδυ δέν μπορούσα να παίξω. Σε είχα ιδή κάτω στη σάλα και είχα ένα κόβο! Σε φανταζόμωνα τόσο άσθηρό και άπαιτητικό! Ποι να ξέρω πως θα γίνουμε τόσο καλοί φίλοι έπειτα;

— Πώς έργιναμε τόσο καλοί φίλοι; Δέ θυμούμαι πειά. Τα πράγματα ήρθαν σιγά-σιγά μόνα τους. "Άρχισες ναρχεσαι κάποτε-κάποτε στο γραφείο μου. "Όταν σ' έβλεπα, παραμέριζαν σχέδια και μηχανικοί και εργασία. "Ήσωνα ή ώραία και άνακουφιστική παρένθεσις. Αισθανόμωνα πως έργινόμωνα άλλος ανθρωπος. Μεταξύ μας άνεπιόσσετο μιή ώραία και ευγενική οικειότης. Για να το μίησω να σου φιλήσω το χέρι εκρηιάσθηκα να περάσουν μήνες.

— "Α, δέν θα ξεχάσω πριε με πόση λεπτότητα μού φέροθησες.

— Θα την ξεχάσης. Αλλά θα την θυμάσαι κάθε φορά που θα βρούσκεσαι άπέναντι στη προστυχία. Μοι είχες γίνει άνόγη. Σιγά χωρίς να θέλω ήμουνα σκεμμένος άπάνω σε άριθμούς και σε σχέδια, έργέριζα το κεφάλι μου προς την πόρτα να ιδώ μήπως φανής. Και επί τέλους ένα άπόγευμα εδώ μέσα σε

οκωμένο, αὐθάδη, πρόβουλον. Τί ἔχει λοιπὸν αὐτὸς ὥστε νὰ τὸν ἀνέχειται καὶ νὰ τὸν προτιμᾷ, εἶτω καὶ ἀπὸ μένα, μὴ ἄλλοις καλλιπαιχνικῶς σὰν κι' αὐτὴν;

Καὶ μόνος του πάλι, σὰν ν' ἀπαγκοῦσε κάποιος ξένος μετ' ἡ φωνή του, ἐφιθύρσιε ἀργὰ-ἀργὰ :

— Ἐχει τὰ εἰκασίτετε του χρόνια !

Καὶ πρόσθεσε ἀπὸ μέου του τόρα :

— Καυμένη μου καρδιά ! εἶπες τὸ τελευταῖο σου τραγοῦδι σὰν τὸ Κέκρο. Καιρὸς νὰ πεθάνης πειά. Δουλεῖα τόρα !...

Ἐξεδίπλωσε ἓνα μεγάλο διαφανὲς χαρτί, τὸ ἄπλωσε ἐπάνω στὸ γραφεῖο καὶ μετ' ἰὸ μολύβι στὸ χέρι ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ τῆς γραμμῆς ἐνὸς κτιρίου.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

(Συνέχεια)

Καιρὸς ἤδη νὰ γνωρίσωμεν ὁποῖος τις ἐπῆρξεν ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν ἀφείλοισαι τὰ πρῶτα— εἶτω καὶ ἀτυχῆ— δοκίμια τοῦ Νεοελληνικοῦ θεάτρου. Τὰ κατ' αὐτὸν θὰ μᾶς διηγηθῇ ὁ ἴδιος. Ἔχω εἰς χεῖράς μου αὐτόγραφον βιογραφίαν του, ἣν ἀπέστειλε πρὸς τινὰ φίλον του κατὰ τὸ 1842 καὶ ἦτις τὸ πρῶτον βλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐπιπέδῃ :

«Ὁ πρόπαππος τοῦ Ἰακώβου Ρίζου Νερουλοῦ μετώκησεν ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἐκατοταετηρίδος. Ὁ πάππος αὐτοῦ ἐχορηγῆσεν εἰς δημοσίας ὑπερηρασίας ἐν Μολδαβίᾳ καὶ ἔλαβε τὸν Βοϊαζικὸν βαθμὸν τῆς Βανίας. Νέος ὢν παρευρέθη εἰς τὴν Πολταίαν κατὰ τὴν μάχην τὴν μεταξὺ Πέτρον τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ δωδεκάτου Καρόλου καὶ ἐκφωνήσας τὸν Ἀπόστολον εἰς ἐν ἐκεῖ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος, ὅταν παρίστατο ὁ μέγας Πέτρος, εὐηρόσησεν εἰς αὐτὸν τόσον διὰ τὴν ἐλληνικὴν φρονιμονομίαν του, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἐναρμόνιον τῆς φωνῆς του ὄργανον. Ὡστε μετὰ τὴν τελετὴν ἐπαλχοίσατο εἰς αὐτὸν ὁ Κζάρως, τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς πατριδος του καὶ ἤγατο ἐνδοτικῶς τὸ ὄμμα αὐτοῦ».

«Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰακώβου Ρίζου, σὲν γαμβρὸς τῶν δύο ἡγεμόνων τῆς Μολδαβίας καὶ Βλαχίας Γκιζαδῶν, ἔλαβε βαθμοὺς ἠψηλοὺς εἰς αὐτὰς τὰς ἡγεμονίας, ἀπέθανε περὶ τὸ 1789 καταλιπὼν πέντε τέκνα, τρία ἄρρενα καὶ δύο θήλεια, εἰς νηπιώδη ἡλικίαν, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ ἀπταδέλφου αὐτοῦ Σαμουήλ, μητροπολίτου τῆς Ἐφέσου. Ὁ προσβύτερος ἀπταδέλφος τοῦ Ι. Ρίζου Θεόδωρος, μέγας λογοθέτης τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει θρόνου, ἐκαρτομήθη κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐδημεύθη ἢ περιορίσθη».

«Ὁ Ι. Ρίζος, νεμενεθεὶς εἰκοσαετῆς τὸ τελευταῖον εἶτος τῆς παρελθούσης ἐκατοταετηρίδος τὴν θειαστῆρα τοῦ γαμβροῦ ἐπὶ θνητοῦ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου πάππου τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Δημητρίου, ἀρχιεργῶν τῆς Ἑλλῆς. Ἐπαναστάσεως, συνήργησε κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐπιχειρήσιν ἐφορισκόμενος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Μολδαβίᾳ ἐμπιστευθεὶς τὸ ἀπόρητον τῆς ἐργασιοσύνης εἰσπαιρίας κατὰ τὸ 1816 παρὰ τοῦ Ἰακώβου Κορηγιῶν τοῦ Πελοποννησίου, διέθεσε τὰ ἐν Μολδαβίᾳ πράγματα πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν μερίστων δυσχερειῶν, τὸς ὁποίας ἐπόμενον ἦτο ν' ἀπαντηθῇ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης μετ' οὐ εἶχε ἀπόρητον ἀλληλογραφίαν. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀργῶνος σενεσιτέφερε πολλὰς χρηματικὰς ποσότητας καὶ διὰ παράδειγμα ἐπροσέφερε τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ εἶδον Ἀλέξανδρον, ἐπτακαιδεκαετῆ ἔτι ὄντα, εἰς τὸν κοινὸν ἔπερ τῆς Πατριδος κίνδυνου».

«Ἀναγκασθεὶς νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν Βεσσαραβίαν, ὅταν ἤρξατο νὰ εἰσβάλλουσιν εἰς τὰς δύο ἡγεμονίας τὰ σὺντη τῶν Ὀθωμανικῶν στρατευμάτων, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισηλῆθῃ ἀπὸ τὰς χρηματικὰς βοηθείας τοῦ ἀδιοκράτορος τῆς Ρωσσίας, δαριλευθείσας εἰς ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς πρόσφυγας ἐκ δυσφόρων μερῶν τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, ἀλλ' ἔχων τότε λείψανα τῆς περιουσίας του μετεχειρίσθη μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν εἰς πολλοὺς ὁμογενεῖς ἀπρωσιτάτους ὄντας».

«Ἐτοιμος ὢν νὰ καταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς ἐπαναστάσεως, ἐμποδίσθη πρῶτον ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς τῆς Βεσσαραβίας ἀρχὰς καὶ δεύτερον ἀπὸ τὴν βασιλείαν καὶ μακρὰν ἀσθένειαν τῆς σκεῦγον τῶν περιστελλομένων ἐπὶ πολλῶν ἀνηλικῶν τέκνων. Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, σενεπαλαθὼν τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ εἶδον

Ἀλέξανδρον διασωθέντα ἀπὸ τὴν θναῖσιν τοῦ ἱεροῦ λόγου εἰς ὃν καὶ αὐτὸς ἦτο κατεταγμένος καὶ τὸν δευτερότοκον Κωνσταντῖνον, τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν Γενεῦν δια νὰ ἐξακολουθῆρωσι τὰς σπουδὰς των καὶ παραδόσας αὐτοὺς εἰς τὴν φιλογενῆ ἐπίθλησιν τοῦ ἀοιδίμου κόμητος Καποδίστρια, διατρίβοντος τότε εἰς τὴν φιλελληνικωτάτην ἐκείνην πόλιν τῆς Ἐλβετίας, μετέβη εἰς Πίσσαν περιμένων ἐκεῖ τὴν σκεῦγον αὐτοῦ μετὰ τῆς οἰκογενείας του».

Ἀλλ' αὕτη, μὴ δυνηθεῖσα νὰ λάβῃ ὅσα πολλοὶ ὄφειλον εἰς τὸν σκεῦγον τῆς, παρέμεινε ἀκουσα εἰς τὴν Βεσσαραβίαν— ἐξ ἐτέρου μέρους ὁ εἶδος αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, μὴ προλαθὼν ἐγκαιρῶς τὴν περιπενημοσίαν τὴν ὁποίαν ἔπαθε λουσθεὶς εἰς τὴν Λάσθαι, κατήρησεν εἰς φθῖσιν καὶ μετέβη δι' ἀλλαγὴν ἀέρος εἰς τὴν Πίσσαν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε περὶ τὰ μέσα τοῦ 1825 ἔτους».

«Βυθισθεὶς εἰς ἀφόρητον ὁδύνην διὰ τὸν θάνατον τοῦ εἶδος των, κεκοσμημένος μετ' ὅσιντα πλεονεκτήματα, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέφῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1826 εἰς τὴν Βεσσαραβίαν διὰ νὰ παραρηγοῖσθῃ τὴν σκεῦγον του καὶ νὰ σενεπαρηγορηθῇ. Ἀλλ' ἄνα φθάσας εἰς Γενεῦν ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς σκεῦγον του εἰδοποιήσας αὐτὸν, ὅτι δὲν θέλει γίνεαι δεκτὸς εἰς τὴν Βεσσαραβίαν, ἢ ἐάν κατορθωθῇ νὰ εἰσελθῇ θέλει ἐμποδισθῇ ἢ ἐκεῖθεν διεξοδὸς του ἢ ἰοιανθὴ δεινὴ καὶ ἀπροσδόκητος περίστασις τῶν ἡγάρκασε νὰ διατρίβῃ εἰς τὴν Γενεῦν, ὅπου πολλοὶ τῶν φίλων καὶ γνωρίμων του Γενουσιῶν καὶ μάλιστα οἱ κέριοι Ὑβέριος καὶ ὁ καθηγητὴς Βενάντης τὸν ἐπρόβαλλον νὰ σενεγράμῃ γαλλιστὶ ποίημα ἐπὶ τῆς νεωτέρας γαλλικῆς φιλολογίας καὶ νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ, ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐπιχειρησθῇ τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον χωρὶς βιβλιοθήκην καὶ μετ' ὅτῃν καὶ καρδίαν τεισσομένην ὑπὸ τῶν οἰκιακῶν σενεφορῶν καὶ ἐπὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ τὸ ποίημα ἠεδοκίμησε, ἐπροσκήθη νὰ σενεθῆ καὶ ἐκφωνήσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὑπῆκουσε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν τῆς Γενεῦς, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀοιδίμος Ἰωάννης Καποδίστριας, ὅστις ἦτο ἀδιάλειπτος ἀκροατὴς ὅλων τῶν μνημάτων αὐτῆς τῆς ἱστορίας: τὰ δύο αὐτὰ ποιήματα δὲν εἶναι παρόδοξον ἐάν ἔχουσιν ἐλλείψεις, διότι σενετέθησαν ἀποσχεδίως ἐντὸς ὀκτὼ μνητῶν παρ' ἀνδρὸς προσβαλλομένου ἀπὸ σενεφορὰς οἰκιακὰς ἀλλεπαλλήλων. Κατ' ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου, κατ' ἡν ἡμέραν ἦτο ἔτοιμος ὁ Ρίζος νὰ ἐπάγῃ εἰς τὸ μοναστεῖον διὰ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς σκεῦγον του εἰδοποιήσας τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου, ἰοῖτον εἶδος αὐτοῦ. Τὸ ἀκροατήριον εἶχε ἤδη σενεαχθῆ περιμένον τὸν Ρίζον. Ὁ Ρίζος ὤφειλε νὰ καταγωνισθῇ τὸ βασιλείον

ἀλλος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ καρδίας καὶ νὰ μὴ διακόρῃ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ μαθήματος ἐκείνης τῆς ἡμέρας».

«Τὸ ἀκροατήριον ἦτο σενεκείμενον ἐξ ἀνδρῶν ἐνδόξων καὶ περιωνύμων ἐπὶ παιδείᾳ, οἷος ὁ μακαροῖτης Δημόνιος, οἱ κ.κ. Σισμόνδης Διδάκτος, Ὑμβέριος Αἰτωρος Μεντέρος, Ἐντάρος Μόσος, Μανῆ Πесоσιέ, Ἰωάννης Καποδίστριας καὶ ἐκ κενριῶν ἀξιοσεβάστων. Κατελημμένος ἐπὶ σφοδριότητος λόπης ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Ρίζος διεκόπιετο ἐπὶ σπασμῶν μεταξὺ ἐκφωνῶν τὸ μάθημα. Ὡστε αἱ φιλιάνθρωποι κενρία, βλέπονσαι αὐτὸν ὠχρὸν καὶ ὑποθέτουσαι ὅτι αἰτία τῶν σπασμῶν ἦτο τὸ ψυχος, εἶπαν κενρικῶς νὰ γέρωσι τὸ μαντίλον των. Ὁ Ρίζος δεχθεὶς αὐτὸ ὑπεφιθύρσιε μετ' ἐπιτάμια πικρὸν ὁδύνης ὅτι τὸ ἄλλος τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἔχει ἀνίατον αἰτίαν».

«Ἀφοῦ ἐτελεύτησε τὴν ἱστορίαν ἀνεχώρησεν ὁ Ρίζος ἐκ Γενεῦς κατ' ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1827 διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσια καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λονδίον. Ἐκφωδισθεὶς μετ' ἰστορικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀοιδίου Καποδίστρια παρὰ τῆς μεγάλης δουκίσης τῆς Ρωσσίας κατοικοῦσα εἰς Βέρων, ἔλαβε τὴν τιμὴν νεωστὶ τότε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐτῆς Ὑψηλότητα, εἰς ἣν ἐπροσέφερον ἐν ἀντίστον τοῦ σενεγράμματός του ἐκδοθέντος ἐν Γενεῦν, περὶ τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς φιλολογίας. Ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐτῆς Ὑψηλότης ἐδέχθη καὶ τὸν Ρίζον καὶ τὸν εἶδον αὐτοῦ Κωνσταντῖνον μετ' ἐπιτήρησιν εὐμενείαν, ἐπροσκάλεσεν ἀμφοτέρους εἰς γεῦμα καὶ ἐξέφρασεν εἰς τὸν Ρίζον τὴν ἀκρον αὐτῆς σενεπάθειαν πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος καὶ τὰς ἐνθέτους εὐχὰς τῆς ἔπερ τῆς εἰσοδόσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ἀργῶνος».

«Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Παρίσια καὶ διατρίβας ἐκεῖ ἡμέρας εἴκοσι ἀπῆλθεν εἰς Λονδίον περὶ τὰ τέλη Μαῖου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἤλθεν εἰς Λονδίον ὁ κέριος Ἐντάρος ἀρσενιζόμενος καὶ ἐκεῖ ἔπερ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ρίζος παρερηγοῖσθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἐναρξίου αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐλημοδόμησεν ἔπειτα ὅλας αὐτοῦ τὰς ἰδίας σενεφορὰς, ὅταν τὸ μέριστον σενεβεθηκὸς ἢ σενεθήκῃ τῆς ἠ Ἰουλιῶν ἀντήχησεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν προτιεῦσασιν».

«Πρὸς τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου ἐλθὼν εἰς Λονδίον ὁ Καποδίστριας ἐπροσκάλεσε τὸν Ρίζον παρ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἐπρόβαλλε νὰ σενεκατέλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐλθὼν ὁ Ρίζος μετὰ τοῦ κενερονήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα διορίσθη παρ' αὐτοῦ ἔκτακτος Ἐπίτροπος τῶν Κενκλάδων καὶ μετὰ ἐν εἶτος ἐκλέχθη παμνηρεῖ εἰς τὴν ἐν Ἀργεῖ Ἐθνικὴν Συνέλευσιν πρῶτος αὐτῆς Γραμματεῦς. Μετὰ τὴν σενέλευσιν διορίσθη γραμματεῦς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ. Ἀλλὰ ἢ πρὸ ἐνὸς ἔτους

ΑΠΟ ΤΑ ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ο ΜΑΝΘΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὶν ὅμως φύγη διὰ τὸ ταξίδι του ἔκαμε νέον κακούργημα ὁ Μάνθος.

Εἰς τὸ χωριὸν του δὲν ἐπῆρχε ἰατρός. Ἐσπουδά-
ξεν ὅμως τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ὁ υἱὸς ἐνὸς τυφλοῦ
γέροντος. Ὁ γέρον αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνταποκριθῆ εἰς
τὰς δαπάναις τῶν σπουδῶν εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ τοῦ
Μάνθο χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἐπλήρωσε
τακτικὰ τοὺς τόκους τοῦ χρέους του. Ἀργότερα ὅμως
ἐδυσκολεύθη πολὺ εἰς τὴν πληρωμὴν, καὶ ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ὁ γέρον ἔπαυσε νὰ πληρώνῃ. Ὁ Μάνθος τὸν
ἠπειλῆσε τότε ὅτι θὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ἐπιτρέπει ὁ νόμος
διὰ τὴν σώσιν τὰ χρήματά του. Δὲν ἤργησε δὲ πολὺ
νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλάς του, καὶ κατέσχε καὶ
ἐπούλησε ὅλα του σχεδὸν τὰ πράγματα. Ἀλλὰ τὸ
χρέος μὲ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκια του δὲν ἐξε-
πληρώθηκε. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύτην του καὶ τὴν ἐν-
τροπὴν ὁ γέρον, ἔγραψε τότε εἰς τὸν υἱὸν του, ὁ
ὁποῖος εὐρίσκειτο εἰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀδειάν του.
Ἐκεῖνος ἐπέστρεψε παρηγοῦν, καὶ ἔσπευσε νὰ συναν-
τήσῃ τὸ Μάνθο, καὶ πλήρως ἀπὸ ἀγωνία, νὰ
τοῦ παραπονεθῆ διατὶ δὲν τὸν εἰδοποίησεν ἔγκαιρος
ὅπως ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸ χρέος τοῦ πατέρα του, τὸ
ὁποῖον δὲ θὰ ἐδυσκολευέτο νὰ ἐξοφλήσῃ ὅταν θὰ
ἤρχε τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

— Κάλω πέντε καὶ σὸ χέρι, παρὰ δεκά καὶ
καρτερεῖ! ἀπάντησε σκεπτικῶς ὁ Μάνθος.

— Εἶσαι ἀθλιὸς τοῦ εἶπε τότε ἄνεον μένεα ἀλλὰ
ἀνίσχυρος, ὁ ἰατρός.

Ἠρόσθη ἡ ἀντιμετρία ὁ Μάνθος, μὲ ἕνα γέλιο
πλαίσιο πρόσεξέ. Ὁ γέρον δὲν ἐξηλάσθη ἀκόμη
ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἔγω καὶ τωσποτικὴ κριτικὴ
γὰ κείνα τοῦ ἀπομείναν.

— Ὅχι, δὲ σὲ φοβᾶμαι πιά. Ὁ νόμος τὸν προ-
στατεῖ. Εἶνε ἐβδομήντα χρονῶν.

— Δὲν ξέρεις καλὰ γιατί εἶσαι μικρὸς ἀκόμη.
Τὰ βιβλία τότε γράφουν ἐξήντα.

— Ἄν ἦσαι τόσο κακούργος τόσο τὸ χειρότερο.

— Γὰ νὰ μὲ λές δίκαια κακούργος αἴφω ὁ γέρον
θὰ εἶνε σὸ φρέσκο.

Καὶ τὸ ἔκαμε.

Εἰς μάτην ὁ νεαρὸς ἰατρός παρεκάλεισεν ἠπειλῆσε,
προσεφέρθη νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τοῦ πατέρα του
ἀργότερα. Ὁ Μάνθος δὲν ἤκουσε τίποτε, καὶ ὁ τυ-
φλὸς γέρον ἐσύρθη εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ ἰατρός ἔσπευσε
τότε νὰ δανεισθῆ ἀπὸ ἄλλον ἀνθρωπινώτερα καὶ

ἐπλήρωσε τὸ ἀπομείναν χρέος πρὸς τὸ Μάνθον
Ἀλλὰ ὅταν ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν γέροντα
πατέρα του, ἦτο ἀργά, διότι μετ' ὀλίγον ἀπέθανε
ἀπὸ τὴν λύτην τῆς προσβολῆς.

* *

Ὅταν ὁ Μάνθος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον του
εὐρήκε τὴν Ἄννα ἄρρωστη βαρεῖ. Ἡ γυναῖκα
ἀφροῦ ἐτέραισε ἐπικίνδυνον ἀρρώστειαν καὶ ἐνόμιζεν
ὅτι ἐσιώθη, ἀφηνιῆς ἡ κατάστασις τῆς ἐχειροτέρευσε
καὶ ἐπερίμεναν πλέον ὅλοι τὸν θάνατον. Γυναῖκες
συγγενεῖς μακρῖνοι, γειτόνισσαι καὶ φίλαι τὴν περι-
κύκλωναν. Ὁ Μάνθος ἄμα ἔμαθε τὴν κατάστασιν
τῆς, ἐμπήκε εἰς τὴν κάμαρά της καὶ τὴν ἐπλησίασε
χωρὶς συγγίνης λέγων.

— Εἰ! Ἄννα, κακία ὦρα εἶνε θὰ περάσῃ μὲ τὸ
κουράγιο, δὲν εἶνε τίποτα...

— Τὰ ψυχικά μου κατώρθωσε νὰ ψυθιρίσῃ ἐκεῖνη.

— Τὰ ψυχικά σου! Δὲν εἶσαι τοῦ θανατά. Αἴφω
θὰ ἦσαι καλλίτερα.

— Τὰ θέλω τὰ ψυχικά μου ἐπανελάμβανε ἐκεῖνη.

— Ἐννοια σου, θὰ σοῦ τὰ φέρω, τῆς ἀπαντᾷ.

Μετ' ὀλίγον κρατῶν εἰς τὰ χέρια του ἕνα σωρὸ
ταλλήρων τῆς λέγει:

— Νά τα, ἐδῶ τάχω.

Ἡ ἐτοιμοθάνατος μὲ μιὰ πικρὴν χαρὰ εἰς τὰ
μάτια τείνει τὰ χέρια διὰ τὰ πόρη, ἀλλὰ ὁ Μάνθος
ἐξακολουθεῖ.

— Καὶ γὰ νὰ μὴν ἔχῃς ἐννοια ἐγὼ θὰ τὰ μοι-
ράσω ὅπως πρέπει καλλίτερα.

Καὶ τὰ βάζει εἰς τῆς τσέπες του.

Τὴν ἐπομένην ἡ Ἄννα ἀπέθανε.

Οἱ μοιρολόγιστρος περικυκλῶνουν τὸ νεκρὸ τῆς
καὶ τονίζουσι τὰ πένθημα τραγοῦδια των. Ἡ φίλες
τῆς ἢ γνωστῆς τῆς, κατὰ τοῦ τόπου τὸ ἔθιμον, φέρουσι
εἰς τὸν νεκρὸν, ἄλλη πορτοκάλια διὰ τὴ μοναχικὴν
πεθαμένη κόρη τῆς, ἄλλη λουλούδια διὰ τὸν ἄνδρα
τῆς τοῦ τὴν ἄφισε νέα καὶ ἐρημη στοὺς πέντε μαύ-
ρους δρόμους. Ἄλλη κλαίει μὲ στίχους σαρακτικοὺς
τὰ νειάτα τῆς νεκρῆς καὶ τὸ ὄρφανό τῆς κορίτσι,
ἐνῶ ὅλες οἱ ἄλλες ἀταντοῦν ἐν χορῶ.

— Ἐἴ, εἴ, εἴ, εἴ, εἴ!... καὶ κτυποῦντὰ χέρια
των, εἰς ἔκφρασιν πένθους καὶ λύτης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Τὴν 22 Ἰανουαρίου τοῦ 1824 ἀφίχθη εἰς τὴν
Ἑλλάδα ὁ Λόρδος Βύρων. Ἐφέτος συμπληροῦνται
ἐκατὸν ἑτὴ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως του καὶ ὁ Παρ-
νασὸς καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπεφάσισαν νὰ ἐορτάσουν
τὴν ἐκατονταετηρίδα τοῦ Μεγάλου Ποιητοῦ καὶ Φι-
λέλληγου.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξῆλθε τρεῖς μόνον μῆνας ἀφροῦ
τὴν 19 Ἀπριλίου ἀπέθανεν εἰς τὸ Μεσολόγγι ὁ ἥρω-
ϊκὸς Ἄγγλος. Διὰ τοῦτο αἱ κυρίως εορταί θὰ τελε-
σθοῦν τὸν Ἀπρίλιον, καὶ γίνονται σκέψεις ἕως τὸ
Μεσολόγγι λάσει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς εορτάς αὐτάς.
Τὸ ἰδιαίτερον πρόγραμμα δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη. Ἐπι-
τροπὴ ἐκ καθήκοντος τοῦ Πανεπιστημίου τὸ ἐπιξερ-
γάζεται καὶ θὰ τὸ καταστήτῃ ἐγκρίτως γνωστὸν.
Ἐν τούτοις πρὸ τοῦ ἐπιστήμιου εορτασμοῦ, καὶ ἐπὶ
τῆ συμπληρώσει τῆς ἐκατονταετηρίδος τῆς ἀφίξεώς
του, πρῶτος ὁ Παρνασὸς ἤρχισε τὰς διαλέξεις του
τὴν 22 τοῦ μηνὸς ἐγένετο ἡ πρώτη διάλεξις εἰς τὴν
μεγάλην αἴθουσαν του. Ὁμιλεῖται ὁ κ. Σ. Μενάρδος
καὶ ὁ κ. Κουρτίδης, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖται περὶ τῆς μη-
τρὸς τοῦ Βύρωνος μετὰ προσβολῶν φωτεινῶν εἰκόνων.

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίας ταύτῃ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις
δημοσιεύει ἀποσπάσματα ἀπὸ διαφόρους περὶ
Βύρωνος μελέτας ἐπιφυλάττομένην νὰ παρακολουθήσῃ
μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς εορτάς αἱ ὁποῖαι πρόκειται
νὰ διοργανωθῶσι ὡς φόρος τιμῆς πρὸς τὰς μεγάλας
θυσίας του ὑπὲρ τῆς χώρας ἡμῶν.

**Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Δασκαλάκη,
«Ὁ Λόρδος Βύρων» Ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῶν
ἔργων του.**

«Ἄλλ' αἴφνης εἰς τὴν εἰμαρμένην τοῦ Βύρωνος
συντελεσθῆ μεταβολή, καὶ τὴν ἔρημον καὶ βαθεῖαν
νύκτα διεδέθη χρυσὴ ἀσκή. Εἰς μίαν συνάντησιν
ἢ ὅποια ὀφείλετο εἰς ἀόρατον πρόνοιαν, ἐφάνη πρὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Βύρωνος ἡ γυναῖκα, ἡ ὅποια
ἐμελλε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἐγδοξὸν αὐτὴν λείαν ἀπὸ
τῆς ἀπελπισίας τὸν δαίμονα, καὶ νὰ κάμῃ τὸν ἐκ-
πτωτον αὐτὸν θεόν, νὰ ἐνηνομήθῃ τὴν οὐρανίαν πα-
τρίδα του. Ποῖον ὄπῃρε τὸ διάμεσον πρόσωπον: Ἡ
Τύχη. Ποῖος ὄπῃρε ὁ σύνδεσμος αὐτῶν: Ἀμοιβαιτο
θαυμασμός καὶ συμπάθεια ἀμοιβαία. Διότι καὶ οἱ δύο
ἦσαν δυστυχεῖς, ἦν καὶ ἡ δυστυχία των ἦτο ὅπως
διαφορετικὴ. Ὁ Βύρων ἔπαυσε ἀπὸ τὰς θλίψεως τῆς
ἐξορίας, καὶ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος εἰς ὠραίας
στιγμὰς ἀπεστεινομένους εἰς ἀναξίτους ἔρωτας. Ἡ κό-
μησα Γουίτσιόλι: ἔπαυσε διότι δὲν εἶχε ποσῶς
ἀγαπήσῃ, ἔπαυσε ἀπὸ τὴν θλίψιν ὅτι ἔφερε ὑπὸ τὴν

νυμφικὴν ἐσθῆτά της καρδίαν παρθένον καὶ χήραν
ἐνταυτῶ.

Ἦτο νέα, ὠραία, ὀλίγων χρόνων νύμφη, ἀφελῆς
ἀλλὰ καὶ πνευματώδης, γλυκεῖα καὶ ὑπερήφανος, μὲ
τὴν μειδιῶσαν μελαγχολίαν τῶν δνειρῶν τοῦ μονα-
στηρίου, τὰ ὅποια ὁ κόσμος ἀπέδωκεν εἰς τὴν θλι-
ψιν εἰ δὲν εὔρε τὸν ἰδεωδῆ σύζυγον τὸν ὁποῖον ὠνει-
ροπόλησε εἰς τὰς ὠραίας στιγμὰς τῶν πρώτων ροι-
δασμῶν της.

Ἡ κόμησσα Ἐθρεσία Γουίτσιόλι: ἦτο κόρη εὐγε-
νῆς τῆς Ραβέννης μὲ κεφαλὴν καὶ ἄνομα Φλωρεντίνης.
Ἦτο δέκα ὀκτὼ ἔτων μὲ τὸ φωτεινὸν κάλλος νύμφης
τοῦ Βαρονέζου καὶ κόμητην χρυσὴν ἕως τῆς Λουκρη-
τίας Βοργία.

Μίαν ἑσπέραν εἰς κάποιαν κοσμικὴν συνάντησιν
ἐπαρουσίασαν εἰς αὐτὴν τὸν Λόρδον Βύρωνα ὁ ὁποῖος
ἀμέσως τὴν ἐμάγευσεν. Ἡ κόμησσα ἦτο ἔγγαμος,
ἀλλ' ἀπόστασις πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος ἐχώριζεν
αὐτὴν ἀπὸ τοῦ συζύγου της κόμητος Γουίτσιόλι. Ἡ
Ἐθρεσία μὲ τὸ ἐκτακτὸν κάλλος της, μὲ τὸ πρῶτον
πνεῦμα της, τὴν γοητεία της ἦτο περισσότερο ἀπὸ
κάθε ἄλλην ἀξία τοῦ Λόρδου Βύρωνος.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Ἐθρεσίας Γουίτσιόλι: ἦτο πολυ-
μελετάτη ἀφροῦ ἡ ἀνεξάντλητος γονιμότης τῆς μη-
τρὸς αὐτῆς καὶ τῆς Γάμπα ἐπεφύλαττεν ἀκόμη εἰς
τὸν κόσμον τὴν ἐκπληξὴν εἰκοστού τέχνου. Καὶ ἡ
Ἐθρεσία θὰ ἔμενε ἕως διὰ παντός εἰς τὸ μοναστή-
ριον, καὶ θὰ ἀφωτιστο εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν εὐρι-
σκετο πλούσιος ἄνδρας διὰ τὴν νυμφευθῆ. Ὁ ἐλευ-
θερωτῆς αὐτὸς σύζυγος ἐπαρουσίασθη ἐλκυσθεῖς ἀπὸ
τὸ κοσμικὸν χροῦμα τοῦ ἄνθους τούτου τοῦ μοναστη-
ρίου. Ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἐξηκονταετοῦς κόμητος
Γουίτσιόλι. Ἀλλὰ ὁ κόμης Γουίτσιόλι ἀριθμοῦσε πε-
ρισσότερας ἀπὸ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του χιλιάδας λι-
ρῶν εἰσόδημα. Ἦτο ὁ πλουσιώτερος κύριος τῆς Ρα-
βέννας. Ἐἶχεν ἀνέκτορα καὶ ἐπύλους εἰς ὅλην τὴν
Ρωμανίαν. Ἐπήγαγεν εἰς τὸ Μοναστήριον μὲ τὸ
ἀμάξι του τὸ ὁποῖον ἔσυρον τὰ ἔξη μαῦρα ἀλογά
του. Ἡ Ἐθρεσία ἐμεθύσθη ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πλού-
του τοῦ κόμητος, καὶ περισσότερον ἀπὸ τὰς κοσμικὰς
ἐπιτυχίας αἱ ὁποῖαι τὴν περιέμενον εἰς τὸ πλευρὸν
ἐνὸς πλουτίου συζύγου. Ἀλλὰ τῆς πρώτης μέθης παρ-
ελθούσης τὸ προσωπεῖον ἔπεσε, τὸ δνειρον ἐξηφανί-
σθη, καὶ παρέμεινε ὁ σύζυγος μὲ τὴν καρδίαν γη-
ρασιώτερην ἀκόμη τοῦ σώματος...

Αἱ πρώται σχέσεις τῆς κομῆσσης Γουίτσιόλι καὶ
τοῦ Βύρωνος διήρκεσαν ὀλίγον, μόλις ἡ ἀμοιβαία

συμπάθεια ήνωσε τὰς δύο ταύτας ψυχὰς ὁ σύζυγο ἀσκήν τὸ κυριαρχικόν του δικαίωμα ἐζήτησε νὰ διαλύσῃ τὴν νεφέλην ταύτην καὶ διέταξεν ἀναχώρησιν βαρυνθεὶς τὸν βόλον τοῦ δωβὸυ προσώπου. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1819 ὁ κόμης Γουίτσιόλι ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς γαίας του συνοδευόμενος εἰς τὴν ἀνά τὰς κτήσεις του, εἰς τὴν περιουσίαν του ταύτην, ὑπὸ τῆς συζύγου, ἣ ὅποια ὅμως δὲν ἦτο πλέον ἰδική του. Ἡ κόμησσα Γουίτσιόλι ἔκαμιν ὅτι: πᾶσα ἄλλη γυνὴ θὰ ἔκαμιν εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐκλαυσε, ἔγραψε, καὶ ἀκαμίνουσα ἀπάντησιν ἔπεσεν ἀσθενὴς ἐκ μαρasmus, δικαιολογοῦσα τὸ πένθος τῆς καρδίας τῆς διὰ τὸ πένθος τῆς μητρὸς τῆς, ἣ ὅποια ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετὸν τοῦ τελευταίου εἰκοστοῦ τέκνου τῆς. Αἶκνον γλυπτόν ὑπῆρξε τὸ σύμβολον τοῦ τάφου τῆς. Ὁρατοί ἐπιτάφιοι διὰ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ μητέρα ἀπολέσασαν τὴν ζωὴν διὰ τῆς ζωῆς τὴν ὅποیان ἀφθόνως ἔδωκε.

Ὁ Βύρων ἀπήντησε εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς κομῆσσης ἐκφράζων ἕλπην τὴν ἀμνηχανίαν καὶ ἀπελπισίαν. Τὸ αἰσθημα αὐτοῦ πρὸς τὴν κόμησσαν Γουίτσιόλι: ἦτο ἀνάμικτον θλίψους καὶ χαρᾶς, διότι ἠσθάνετο ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ καλλιτέρα τῆς ζωῆς του ἑρωμένη, θλίψους διότι: προσηθάνετο ὅτι αὐτὴ θῆ ἦτο ἡ τελευταία του. Ἴδου ἡ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολή του, γραμμένη Ἰταλίστι.

«Εἶσα: καὶ θὰ ἦται πάντοτε ἡ πρώτη μου σκέψις. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐρίσκομαι: εἰς φρικτὴν κατάστασιν μὴ γνωρίζω τί νὰ ἀποφασίσω» σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω ἠσούχαστε καὶ πιστεῦτε ὅτι ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου δὲν δύναται: νὰ παύσῃ παρὰ μετὰ τῆς ζωῆς μου. — Ἀναχωρῶ διὰ νὰ σὲ σώσω καὶ ἀφίων τόπον, ὅστις ἔγεινε εἰς ἐμὲ ἀνυπόφορος: ἀνευ σοῦ. — Ὁμιλεῖς: περὶ πόνου, τὸν αἰσθάνομαι: ὁ ἴδιος ἀλλὰ δὲν ἔχω λέξεις νὰ τὸν ἐκφράσω. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι: θὰ σὲ ἀφίωσι διὰ λόγους τοῦ ὁποίου ἐπιδοκιμάζεις πρὸ ὀλίγων χρόνων, δὲν ἀρκεῖ ὅτι: θ' ἀφίωσι τὴν Ἰταλίαν μὲ τὴν καρδίαν ἐσπαρμένην, ἀσθενήσῃ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, πρέπει: ἀκόμη νὰ ὑποφέρω τὰς ἐπιπλήξεις σου χωρὶς νὰ ἀπαντῶ καὶ χωρὶς νὰ τὰς ἀξίω. Χαῖρε! «Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν περιλαμβάνεται: ὁ θάνατος τῆς εὐτυχίας μου...»

Τέλος τὴν 8 Ἰουλίου προσεκλήθη ὁ Βύρων πρὸς εἰν κλίνην τῆς ἐπιθανάτου πλέον κομῆσσης, ἣ ὅποια ἦτο μόλις δεκαεπταετής, καὶ τὴν ὅποیان μόνος αὐτὸς — ἡ οἰκογένεια ἀνωμολόγη: τοῦτο ἐρυθρῶτα — ἠδύνατο νὰ ἀναστήσῃ. Ἐτρεχεν ἐκεῖ μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τάφον τοῦ Δάντη, καὶ τὸ δάσος τῶν πευκῶν ἔπου περιεπλάνησε τοὺς ἀθανάτους ρεμβασμούς του, ἔτρεχεν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Δάκτωρος Ἀλιέττι τῆς Βενετίας, ἱατροῦ διακεκριμένου. Ἀλλὰ ὁ καλλίτερος ὄλων τῶν ἱατρῶν ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἐἶπεν εἰς αὐτὴν ν' ἀφίωσῃ τὴν κλίνην τῆς, καὶ ἡ ἀσθενὴς, θαύμα ἔρωτος! ἐτηκώθη καὶ περιεπάτησε. Ἐξῆ, ἐπιμαρτυροῦσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν εἰς τὴν ὅποیان ἡ ζωὴ τῆς προσεκολλήθη.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1819 ὁ Λόρδος Βύρων εἶναι προσκολλημένος εἰς τὴν συζυγικὴν στέγην τὴν ὅποیان διετάραιε, ξένος εὐλογημένος καὶ κατηραμένος συγχρόνως, μεριζόμενος μεταξὺ τῶν εὐγνωμόνων θεωπειῶν τῆς γυναικὸς τὴν ὅποیان ἔσασε, καὶ τῶν μυστικῶν δυσπιστιῶν καὶ ἀφῶνων ἐπιπλήξεων τοῦ συζύγου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσε τὸν προσφιλέστερον ἠγαυρόν του...

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ὁ Βύρων μέινας μόνος ἐν Βονωνίᾳ διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τῆς κομῆσσης μετὰ τοῦ συζύγου τῆς: περιουθύνοντος μετ' αὐτῆς ἀνά τὰς γαίας του μετέβαινε εἰς τοὺς ἐρήμους κήπους ἔπου τὴν ἠκολούθει: ἡ λατρευτὴ σκιὰ συνομιλεῖ: σιγανῶς μετ' αὐτῆς, ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἴχνος τῆς, εἰς τὸ χεῖλος τῆς κρυμμένης ὑπὸ τὰς ἰτέας πηγῆς, πλησίον τοῦ κλειδοκουμβάλου, πρὸ τῆς στρογγυλῆς τραπέζης ἔπου ἔμενε ἡμιάνοικτος ἀκόμη τὸ βιβλίον τῆς Κορίννης καὶ ἔγραψε...

Πολυαγαπημένη μου ἠθρησία.

Ἀνέγνωσα τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τὸν κηπὸν σας. Εἴσθε ἀπόστα ἀγάπη, μου ἄλλως δὲν θὰ τὸ ἀνέγινωσκον. Εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἠγαπημένων βιβλίων σας, καὶ ἡ συγγραφεὺς του ἦτο φίλη μου. Δὲν θὰ ἐννοήσετε τὰς ἀγγλικὰς αὐτὰς λέξεις πού σημειῶνω εἰς αὐτό, καὶ οἱ ἄλλοι: δὲν θὰ τὰς ἐννοήσωσι: περισσότερον. Ἴδου: διατὶ δὲν τὰς ἔγραψε Ἰταλίστι. Ἀλλὰ θὰ ἀναγνώριστε τὴν χεῖρα ἐκεῖνου ὅστις σὰς ἀγαπᾷ: περιπαύως, καὶ θὰ μαντεύσετε ὅτι εἰς βιβλίον ἔπερ σὰς ἀνῆκε: δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεροπολήσῃ παρὰ ἔρωτα. Ἦτε τὴν λέξιν αὐτὴν ὡραία: εἰς πᾶσαν γλώσσαν, ἀλλ' ὡραιότεραν ἀκόμη εἰς τὴν ἰδικὴν σας, Ἀμορμιού. συμπεριλαμβάνεται: ὄλη ἡ ὑπαρξίς μου. Αἰσθάνομαι: ὅτι: ὑπάρχω ἐδῶ καὶ φοβούμαι: τὸν χρόνον ὅστις: θὰ ἐπακολουθήσῃ. Σεῖς: θ' ἀποφασίζετε περὶ αὐτοῦ, τὸ πεπωμένον μου ἐπαναπαύεται: εἰς σὰς, καὶ: σεῖς εἴτε: δεκτικαίετις. Πρὸ δύο μηνῶν μόνον ἐξῆλθετε τοῦ μοναστηρίου. Θὰ ἐπεθύμουν: ἐξ ὄλης μου τῆς ψυχῆς νὰ ἐμένατε ἐκεῖ: ἡ τουλάχιστον νὰ μὴ σὰς συνήντων ὑπανδρευμένην.

«Ἄλλ' ὄλα αὐτὰ ἔρχονται: ἀργά. Σὰς ἀγαπᾷ καὶ μὲ ἀγαπᾷτε. Τουλάχιστον τὸ λέγετε καὶ πρέπει: τετε: ὡς ἂν ἦτο ἀληθὴς, ἔπερ εἶνε βεβαίως παρηγορία εἰς πᾶν: δύναται νὰ συμβῇ. Ἀλλ' ὅμως εἶμαι: ἐγὼ ὅστις: ἀγαπᾷ περισσότερον: καὶ δὲν δύναμαι νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ ν' ἀγαπᾷ.

«Νὰ μὲ συλλογίζεσθε κάποτε ὅταν κί: Ἄλπεις καὶ ὁ Ὁκεανὸς μὰς χωρίσουνε. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ ποτὲ ἐκτὸς ἐάν τοῦτο θὰ ἦτον ἡ ἐπιθυμία σας».

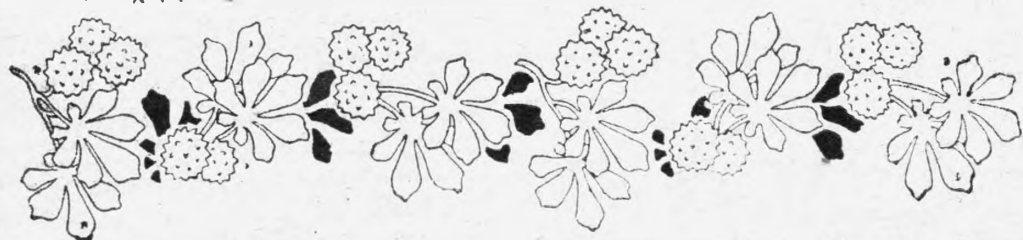
Βονωνία 24 Αὐγούστου 1819

Βύρων

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1819 ὁ κόμης Γουίτσιόλι: ἠναγκασμένος νὰ μεταβῇ δι' ὑποθέσεις του εἰς Ραδέννην ἀφῆκε τὴν γυναῖκά του μετὰ τοῦ Βύρωνος. Ἡ ὑγεία τῆς κομῆσσης ἀπῆτησεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἐκ Βονωνίας ἀναχώρησιν τῆς. Ὁ κόμης: οὐτινος ἡ

συμβουλή ἐζητήθη, συνήνεσε εἰς ὅτι δὲν ἰδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ καὶ ἐπέτρεψε τὸ ταξείδιον εἰς Βενετίαν μὲ τὰς θερμὰς καὶ ζωογόνους αὔρας. Ὁ Βύρων καὶ ἡ κόμησσα Γουίτσιόλι, ὡραία ὡς ῥόδον ὠχρίασαν, ἀνεχώρησαν ὅμοι ἐκ Βονωνίας τὴν 15 Σεπτεμβρίου καὶ ἔφθασαν ὡραδίως εἰς Βενετίαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Βύρων διήλθεν ἡμέρας ἀνεκφράστου εὐτυχίας, τὴν ὅποیان εἶδον εἰς τὴν ψυχὴν τὸ διπλοῦν φῶς τῶν δύο τούτων συναντωμένων ἀστρῶν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Καιρὸς εἶναι ἡ καρδιά μου ἀπὸ ἔρωτες νὰ πάμῃ τώρα πού πλέον δὲν ἠμπορεῖ σ' ἄλλες καρδιὰς ν' ἀνάμῃ ἐρωτικὴ φωτιά.

Ἄλλ' ὄχι, ἂν εἶναι ἀδύνατον νὰ μ' ἀγαπήσουν ἄλλοι. ὅμως ἐγὼ θὲ ν' ἀγαπῶ τῆς ὁμορφουίης τὰ κάλλη τὰ κάλλη τὰ γλυκά.

Ἡ μέρις μου ἐτελειώσανε καὶ φεύγουνε ἡ ἀχτίδες τοῦ ἔρωτα τᾶνθη καὶ οἱ καρποὶ τῆς νιότης μου ἡ ἐλπίδες, καὶ μένει ἡ συμφορὰ.

Μαύρη φωτιά καὶ ἀδιόκοπη τὰ σωθικά μου φθείρε σὰν τὴ φωτιά τῆς κόλασης, σὰν τὴ φωτιά πού φθείρει τοῦ χάρον τὰ κορμιά.

Δὲν πρέπει τέτοιος στοχασμὸς τὸ νοῦ μου νὰ θολώνῃ ἐδῶ πού ἡ Λόζα ὀλόλαμψη μονάχη στεφανώνει τοῦ ἀνδρείου τὴν κεφαλή.

Σημαίε, δάφνης καὶ καπνοὶ καὶ ἴματα τιμημένα τῆς ποθητῆς Ἑλλάδος μου, παρηγορήστε ἐμένα ἐμὲ πού εἰσὶς ποθεῖ.

Ἡ Ἑλλάδα τώρα ἐλευθερὴ, ἐλευθερὴ ἡ καρδιά μου ἂς τρέξει ἐδῶ νὰ τιμηθῇ σ' ἐμένα ἡ γενεά μου ὅπου σὲ μένα ζῆ.

Ὅχι δὲν θέλω δάκρυα γι' ἀγάπη πλέον νὰ χύσω τώρα στὴ θλίψη, στὴ χαρὰν ἀδιάφορος θὰ μένω ἔως ὅτου ἔχω νουίη.

Ἀντὶ τὴ νιότη νὰ ποθῆς, λύτη στὸ νοῦ σου νᾶχῃς κάλλιο σὰν ἴρωας νὰ χυθῆς στὸν κάμπο μὲς τῆς μιάχῃς πούναι μπροστά σου ἐδῶ.

Τοῦ πολεμάρχου τὴ θανὴν ἐζήτησε ἡ ψυχὴ σου εἶρε τὸ μνημῆμα πού ποθεῖς καὶ τότε ἀποκοιμήσου τὸν ἴππον τὸ στερόν.

ΕΙΣΑΒΕΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ

ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Ἐνα ῥόδινο, ἀπόψε τὸ δεῖλι, Σύννεφακι ἀρμενίξει ἀλαφρὰ Τὸ χαμόγελο ποιῆγε στὰ χεῖλή Ὅντας σ' εἶδα τὴν πρώτη φορὰ. Καὶ τραβαίει γιὰ τῆς δύσης τὴν ἀκρὴ Καὶ γλομαίνει καὶ σβένει ἀλαφρὰ... Κί' ἡ ψυχὴ μου πλανιέται στὰ μάκρη Κινηγώντας τὴν πρώτην χαρὰ.

1924

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΑΝ ΧΤΕΣ

Κρίνα μου χτές ἀκόμα ἡ ὁμορφιά σας φάνταζε ἀγνή, λευκὴ μὲ σ' ἀνθογαλῖ. Σήμερα πάει ἡ δροσιά καὶ τ' ἄρωμά σας κί' ἔχετε ὠχρὸ γερόμενο τὸ κεφάλι.

Σὰν χτές κ' ἐμὲ ἡ χαρὴς μου ξεννοιασμένες στημένο στὴ καρδιά μου εἶχανε θρόνο. Μὰ σὰν καὶ σὰς ἀπόμειναν οὐβουμένες κί' ἀφῆσαν τὴ θέσι τους στὸ πόνο.

Θεσβνική 1923

ΣΠΕΡΑΝΤΖΑ ΤΩΝΗ

ΚΙΝΙΝΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Από της 3ης Δεκεμβρίου 1923 ή τιμή πωλήσεως της κινήτης του Κράτους ήλαττώθη και πάλιν σημαντικῶς, κατόπιν της πτώσεως του συναλλάγματος και της σημαντικῆς οικονομίας, ἣτις ἐπετεύχθη κατὰ τὴν τελευταίαν προμήθειαν κινήτης, πλεθθείσαν εἰς τιμὴν εὐθηνωτέραν καὶ τῆς προπολεμικῆς.

Αἱ τιμὴν γονδορικῆς πωλήσεως, ἐνῶν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἦσαν κατὰ κτισίον ὑδροχλωρικῆς δοχ. 27, διθεικῆς δοχ. 18 καὶ φυσίγγων δι' ἐνέσεις δοχ. 18, ήλαττώθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον εἰς δοχ. 20 κατὰ κτισίον ὑδροχλωρικῆς, δοχ. 16 διθεικῆς καὶ δοχ. 16 κατὰ κτισίον τῶν 10 φυσίγγων.

Από δὲ τῆς 3 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡ τιμὴ ήλαττώθη πάλιν εἰς δοχ. 15 κατὰ κτισίον ὑδροχλωρικῆς, δοχ. 12 κατὰ κτισίον διθεικῆς καὶ δοχ. 10 κατὰ κτισίον τῶν 10 φυσίγγων.

Ἐπομένως ἐντὸς διαστήματος τριῶν μηνῶν, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ήλάττωσε τὴν τιμὴν τῆς κινήτης ἀπὸ τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὸ θέρος τιμῆς κατὰ 45 οιο, ἀποβλέψαν εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀνακούφισιν τῶν ἀπορωτέρων ἰδία τάξεων διὰ τῆς παροχῆς εὐθηνῆς καὶ γνησίας συνάμα κινήτης.

Εἰς τὰς σημερινὰς τιμὰς ἡ ἀξία ἐκάστου σωληναρίου τῶν 10 σακχαροτύκτων ἀνέρχεται εἰς 3 δοχ. διὰ τὴν ὑδροχλωρικὴν καὶ 2.40 δοχ. διὰ τὴν διθεικῆν καὶ μίαν δραχμὴν δι' ἐκάστην φυσίγγα (ἔνεσιν). Προκειμένου ὁμοίως περὶ λιανικῆς πωλήσεως, αἱ τιμὰ αὐτὰ εἶναι δοχ. 3.60 κατὰ σωληνάριον ὑδροχλωρικῆς, δοχ. 2.80 κατὰ σωληνάριον διθεικῆς καὶ δοχ. 1.20 κατὰ φυσίγγα (ἔνεσιν).

Δημοσιευθῆτω διὰ τῶν λβουσῶν ἔγγραφον ἐντολὴν ἐφημεριδίων.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν)

ΚΛΗΡΩΣΕ Σ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Γίνεται γνωστὸν ὅτι ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1914 γενήσονται αἱ ἐφεξῆς κληρώσεις τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου, ἦτοι:

Κλήρωσις Ἰουνίου 1922 τῆ 5ῃ Μαρτίου 1913. — Κλήρωσις Σεπτεμβρίου 1912 τῆ 9 Μαρτίου 1914. — Κλήρωσις Δεκεμβρίου 1922 τῆ 11 Μαρτίου 1924. — Κλήρωσις Μαρτίου 1923 τῆ 13 Μαρτίου 1924. — Κλήρωσις Ἰουνίου 1923 τῆ 17 Μαρτίου 1924. — Κλήρωσις

Σεπτεμβρίου 1923 τῆ 20 Μαρτίου 1924. — Κλήρωσις Δεκεμβρίου 1923 τῆ 24 Μαρτίου 1924.

Καθ' ἐκάστην τῶν ἐπὶ τούτων κληρώσεων οἱ λαχνοὶ ἰσχύουσιν ὡς ἑξῆς:

1	λαχνός X.	δοχ. 300000
2	» » »	100000 » 200000
4	» » »	50000 » 200000
20	» » »	20000 » 400000
40	» » »	10000 » 400000
50	» » »	5000 » 250000
50	» » »	3000 » 150000
100	» » »	1000 » 100000

267 λαχν. ἐκάστης κληρώσεως 200000000
Δημοσιευθῆτω διὰ τῶν λβουσῶν ἔγγραφον ἐντολὴν ἐφημεριδίων καὶ περιοδικῶν.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Διατάξεις κατὰ τῆς ἀλιείας διὰ δυναμίτιδος
(Ὁ νόμος 2054 τοῦ 1920 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἀλιείας διὰ δυναμίτιδος) ἐπισημοποιήθη καὶ ἀνεπληρωθῆ ἐπὶ τὸ ἀσθηρότερον διὰ νομοθετικοῦ διατάγματος ἐκδοθέντος κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον.

Αἱ νεώτεροι διατάξεις κατὰ τῆς κατασχεπτικῆς διὰ τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον καὶ βαρῶνον ταύτης ἀλιείας εἶνε αἱ ἑξῆς ἐν περιλήψει:

1ον) Οἱ ἀλιεῖστές διὰ δυναμίτιδος καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν ἐλθῶν ὡς καὶ οἱ οὐνεργατοὶ αὐτῶν τιμωροῦνται μὲ φελάσιον πέντε μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν καὶ πρόστιμον χιλίων μέχρι πέντε χιλιάδων δραχμῶν.

2ον) Οἱ ἐργαζόμενοι ἐν πλῆ ἢ οἱ ὀπωδήποτε ἐργαζόμενοι εἰς τὴν περιοχὴν ἀλιεῖστος μέρους (ἀκτῆς, ποταμοῦ, λίμνης) καὶ κατέχοντες ἀπλῶς δυναμίτιδα γροῖς εὐ δύναται εὐ ἀποδείξουν δι' ἐπισημῶν πιστοποιήσεων τὴν πρὸς νόμιμον χορῆσιν κατοχῆν ταύτης τιμωροῦνται μὲ φελάσιον πέντε μηνῶν μέχρι δύο ἐτῶν καὶ πρόστιμον πεντακοσίων μέχρι δύο χιλιάδων δραχμῶν.

Οἱ ἐνοχοὶ κερθεοῦνται πλοίων πλὴν τῆς ποιτῆς ταύτης στερεοῦνται καὶ φεὶ διαλύματός των.

3ον) Πάντες οἱ ὀπωδήποτε ποιούντες ἢ προμηθεύοντες δυναμίτιδα πρὸς ἀλιεῖαν τιμωροῦνται μὲ φελάσιον ἀπὸ 1 μέχρι 5 μηνῶν καὶ μὲ πρόστιμον ἀπὸ 500 μέχρι 2000 δραχμῶν.

4ον) Πάντες οἱ προμηθεύοντες πρὸς μεταπώλησιν καὶ πωλεῖντες ἰχθῆς ἀλιενθέντας διὰ δυναμίτιδος, τιμωροῦνται μὲ φελάσιον 1 μέχρι 5 μηνῶν καὶ μὲ πρόστιμον 500 μέχρι 2000 δραχμῶν. Οἱ διὰ δυν

ναμίτιδος ἀλιενθέντες ἰχθῆς ὀπωδήποτε καὶ ἂν ἐνθεῶσι κατόχοντα.

5ον) Ἡ ἀνακαλεστικὴν δυναμίτις, ὡς καὶ πάντα τὰ πλοῖα μέρα (λέμβοι, ἀκατοὶ, πλοῖα κλπ.) εἰς τὰ πλοῖα ἤθειον ἀνακαλεστικῆς δυναμίτις, καὶ τὰ πλοῖα μέρα, αὐτὰ ὀπωδήποτε ἤθειον χορηγοποιήθη διὰ τὴν διὰ δυναμίτιδος ἀλιείαν, μεθ' ἀνάγκης τῶν δικτύων καὶ ἄλλων αὐτῶν κατόχων, καὶ τῶν ἐξαγορευτικῶν οἰκιστικῶν ἀρχῆς καὶ παραδίδονται εἰς τὸ πληροτέρον Ἀμεναρχεῖον.

Πάντα δὲ ταῦτα διατίθενται καὶ ἡ κατασχεοῦνται ἀμέσως ἢ διατίθενται ἐπὶ δημοσίας πρὸς ἐπιρροῖας κατὰ τὴν χορῆσιν τοῦ Ὑπουργείου.

6ον) Κατὰ τὸν ἀλιερότερον διὰ δυναμίτιδος καὶ τῶν οὐνεργατῶν των ἐξαγορεύεται ταχίστη διαδικασία συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1923 Ν. διατάγματος περὶ ἀμέσων ἐκδοθέντων πλημμελημάτων τούτων. Οἱ δρῶνται προσάγονται πόσιστα ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου εισαγγελέως καὶ ἀνεργαζοῦν προδικασίας παραλέπονται πρὸς δίχην ἐνόμιμον τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ πρώτου συνεδριάσαντος Πλημμελειοδικείου. Αἱ ἄλλων διατάξεων παραλείπονται αἱ ἀναβολαὶ, ὡς καὶ ἡ ἀνασταλιτὴ δέναντι τῆς ἐφέσεως. Ἄν ἐπιπέλειται δὲ μεταπολιτὴ ἢ ἀναστολή τῆς ποιτῆς ἢ προσομοιῆ ἐπὶ ἐργασίᾳ ἀπολείπει.

7ον) Οἱ δικηζυτικοὶ, τελωνειακοὶ, ἀστυνομικοὶ καὶ δημοτικοὶ ἐπάλληλοι καὶ παρόμοιοι, εἰσὶν οἱ τοῦ τελωνειακοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς καὶ οἱ κερθεοῦνται τῶν πλοίων τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ ἔχοντες καθήκον εὐ ἀπαγορεύειν εἰς τὴν ἀκροῖθὴν τήρησιν τῶν διατάξεων κατὰ τῆς ἀλιείας διὰ δυναμίτιδος. Ἡ παράλειψις τῆς καθήκοντος των ποινίζεται μὲ χρηματικὴν ποινὴν. Ἄν δὲ ἡ παράλειψις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῆς χορηγιατικῆς ἢ ἠθικῆς ἀφειρίας ἐπιβάλλεται καὶ ποινὴ φελάσιου μέχρι 6 μηνῶν ἢ καὶ μεγαλύτερα, συμφώνως πρὸς τὸν Ποινικὸν Νόμον. Προκειμένου περὶ τῶν ἀξιοματικῶν περὶ λιμενικοῦ σωματός καὶ τῶν κερθεοῦντων τῶν λιμενικῶν πλοίων ἐξαγορεύεται ἡ πρὸς κτιστικῶς ἀξιοματικῶν νόμοι.

8ον) Εἰς πάντα εἴδη ἰδιωτικῆς, εἴτε δημοτικῆς ἢ δημοτικῆς ὀργάνων, ὅπου ἤθειον ἐποδείξει ὀπωδήποτε πρὸς πλοῖον δημοτικῆς ἢ δημοτικῆς ἀρχῆς παραβάτην τινὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου κατὰ τῆς ἀλιείας διὰ δυναμίτιδος χορηγεῖται εὐ πρὸς τὸν Ἀρμοδίον Τομέον ἀποκτῆ ἀπὸ 500 μέχρι 1000 δραχμῶν. Εἰδικῶν κωδίκων ἐργαζοῦνται εἰς τὸν ποινιστικῶν διὰ τὰς ἀρμόδους μετὰς, αὐτῆς χορηγοῦνται πρὸς διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

Ἡ ἐπιρροῖα πρὸς ἐπιπέλειται τῆς ὀργάνων πλοίων τῶν τιμῶν γοργατῶν τῆς ἀλιείας καὶ ποιτῆς

ἐπιπέλειται διὰ τὴν δύνασιν τοῦ μεγάλου τούτου κλάδου καὶ ἐθνικοῦ πρὸς πλοῖον πρὸς ἀπειλίαν καὶ ἀποτελεσματικῆς κατόχων τῶν δυναμιτικῶν.

Ἐπιτολὴ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Τηματοδότης
Α. ΜΥΤΤ

Α. ΜΥΤΤ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΠΑΡΑΝΤΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ ΘΕΣΕΙΣ
ΓΕΩΜΕΤΡΩΝ

Τὴν 15ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμερῶν Παροσκευῆν καὶ ὄραν 9 π.μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν τῷ ζωτοστῆματι τοῦ Ὑπουργείου διοργανησῶν διὰ τὴν κατάληψιν πέντε θέσεων γεωμετρῶν β' τάξεως τῆς τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας. Αἱ εἰρήσεις υποβάλλονται μέχρι τῆς 11ης Φεβρουαρίου ἀμετροπαραλαβανομένης.

Προσόντα δέονται τῆς πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Μετσόβειον Πολυτεχνεῖον Σχολῆς Γεωμετρῶν ἐργαζομένων.

Ἡδὴ πληροφορία χορηγεῖται ἐν τῷ Ὑπουργεῖον Γεωργίας (Τμήμα Προσοπιστῶν).

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΠΡΟΚΛΕΨΙΣ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ἀνακοινῶν ὅτι ἀπαγορεύεται ἀσθηρῶς καὶ καθ' ὅλον τὸ Κράτος τὸ κινήσιν τῶν λαχρῶν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου μέχρι 15 Ἀπριλοῦ καὶ τῆς πρὸς τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου μέχρι 31 Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τούτου διάστημα ἀπαγορεύεται τὸ κινήσιν τῶν κτηριακῶν τούτων ἢ ἐκδοσῆς, ἀγοραποιήσεως καὶ μετασχεπῆ πρὸς ἄλλους. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται ἀσθηρῶς.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΘΕΣΕΙΣ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΑΣΑΡΧΕΙΟΙΣ ΒΥΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ἈΓΥΝΙΔΑΣ ΚΑΙ Τῆ Δοσομοικῆ Σχολῆ Βυτινῆς

Τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1924, ἡμερῶν Παροσκευῆν καὶ ὄραν 11 π.μ. ἐνεργηθῆσεται ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἀνω Δασαρχείων διαγωνισμὸς διὰ τὴν κατάληψιν ἀπὸ μᾶς θέσεως γραφείων.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ ἐκ τῶν ἀνω Δασαρχείων μέχρι τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1924.

Προσόντα τοῦλάχιστον β' διακτικῶν β' τάξεως Γενετιστῶν.

Ἡδὴ πληροφορία χορηγεῖται πρὸς τὸ Τμήμα Προσοπιστῶν ἐν Ἀθήναις ἢ πρὸς τοῖς ἀνω Δασαρχείοις.

